

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta paplašinātā sastāvā)

2022. gada 30. novembrī*

Institucionālās tiesības – EESK loceklis – EESK 2019. finanšu gada budžeta izpildes apstiprināšanas procedūra – Parlamenta rezolūcija, kurā prasītājs norādīts kā psiholoģiskās vardarbības izdarītājs – Atcelšanas prasība – Nepārsūdzams akts – Nepieņemamība – Prasība par zaudējumu atlīdzību – Personas datu aizsardzība – Nevainīguma prezumpcija – Konfidencialitātes pienākums – Labas pārvaldības princips – Samērīgums – Pietiekami būtisks tiesību normas, ar kuru privātpersonām piešķir tiesības, pārkāpums

Lietā T-401/21

KN, ko pārstāv *M. Casado García-Hirschfeld* un *M. Aboudi*, advokāti,

prasītājs,

pret

Eiropas Parlamentu, ko pārstāv *R. Crowe*, *C. Burgos* un *M. Allik*, pārstāvji,

atbildētājs,

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta paplašinātā sastāvā)

apspriedes laikā šādā sastāvā: priekšsēdētājs *M. van der Waude* [*M. van der Woude*], tiesneši *J. Svaningsens* [*J. Svaningsen*] (referents), *K. Makioki* [*C. Mac Eochaidh*], *T. Pinne* [*T. Pynnä*] un *J. Laitenbergers* [*J. Laitenberger*],

sekretārs: *L. Ramete* [*L. Ramette*], administrators,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu,

pēc 2022. gada 14. septembra tiesas sēdes

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

Spriedums

- 1 Prasītājs KN ar savu prasību lūdz, pirmkārt, pamatojoties uz LESD 263. pantu, atcelt Eiropas Parlamenta Lēmumu (ES, Euratom) 2021/1552 (2021. gada 28. aprīlis) par Eiropas Savienības 2019. finanšu gada vispārējā budžeta izpildes apstiprināšanu, VI iedaļa – Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komiteja (OV 2021, L 340, 140. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) un Eiropas Parlamenta Rezolūciju (ES) 2021/1553 (2021. gada 29. aprīlis) ar konstatējumiem, kuri ir neatņemama daļa no lēmuma par Eiropas Savienības 2019. finanšu gada vispārējā budžeta izpildes apstiprināšanu, VI iedaļa – Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komiteja (OV 2021, L 340, 141. lpp.; turpmāk tekstā – “apstrīdētā rezolūcija”) (turpmāk tekstā kopā ar apstrīdēto lēmumu – “apstrīdētie tiesību akti”) un, otrkārt, pamatojoties uz LESD 268. pantu, atlīdzināt viņam ar apstrīdētajiem aktiem nodarīto kaitējumu.

Tiesvedības priekšvēsture

- 2 Prasītājs ir Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas (EESK) loceklis. No 2013. gada aprīļa līdz 2020. gada oktobrim viņš bija Darba devēju grupas (turpmāk tekstā – “I grupa”) priekšsēdētājs.
- 3 2018. gada 6. decembrī, pamatojoties uz saņemto informāciju par prasītāja iespējamo rīcību attiecībā pret citiem EESK locekļiem un EESK personālu, Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) pret viņu sāka izmeklēšanu.
- 4 Ar 2020. gada 16. janvāra vēstuli *OLAF* informēja prasītāju par izmeklēšanas pabeigšanu un ziņojuma (turpmāk tekstā – “*OLAF* ziņojums”) nosūtīšanu Beļģijas Federālajai prokuratūrai un EESK priekšsēdētājam. Proti, *OLAF* secināja, ka prasītājs ir aizskaroši izturējies pret diviem EESK personāla locekļiem, un ieteica, pirmkārt, EESK sākt procedūru, kas paredzēta EESK locekļu Rīcības kodeksa 8. pantā, un veikt “visus nepieciešamos pasākumus, lai novērstu jebkādu jaunu vardarbību [no prasītāja puses] darbavietā”, un, otrkārt, Beļģijas Federālajai prokuratūrai sākt tiesvedību par ziņojumā konstatētajiem faktiem, kas var tikt kvalificēti kā noziedzīgs nodarījums Beļģijas *code pénal* (Kriminālkodekss) 442.*bis* panta izpratnē.
- 5 Ar Eiropas Parlamenta Lēmumu (ES) 2020/1984 (2020. gada 13. maijs) par Eiropas Savienības 2018. finanšu gada vispārējā budžeta izpildes apstiprināšanu, VI iedaļa – Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komiteja (OV 2020, L 417, 469. lpp.) Eiropas Parlaments atlika lēmuma pieņemšanu attiecībā uz apstiprinājuma sniegšanu EESK ģenerālsekretāram par EESK 2018. finanšu gada budžeta izpildi.
- 6 Nākamajā dienā Parlaments pieņēma Rezolūciju (ES) 2020/1985 ar konstatējumiem, kas ir neatņemama daļa no lēmuma par Eiropas Savienības 2018. finanšu gada vispārējā budžeta izpildes apstiprināšanu, VI iedaļa – Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komiteja (OV 2020, L 417, 470. lpp.). Rezolūcijas 6. punktā būtībā ir norādīts, ka Parlaments gaida, ka EESK to informēs par pasākumiem, kas īstenoti saistībā ar *OLAF* ziņojumu.
- 7 2020. gada 9. jūnijā EESK birojs pieņēma vairākus pasākumus, kas jāveic, lai izpildītu *OLAF* ieteikumus. Proti, pirmkārt, EESK aicināja prasītāju atkāpties no I grupas priekšsēdētāja amata, kā arī atsaukt savu kandidatūru EESK priekšsēdētāja amatam, un, otrkārt, viņš tika atbrīvots no visiem vadības un personāla vadības pienākumiem.

- 8 Ar 2020. gada 7. jūlija vēstuli EESK priekšsēdētājs informēja Parlamentu par EESK biroja 2020. gada 9. jūnijā pieņemtajiem pasākumiem.
- 9 Ar 2020. gada 15. jūlija lēmumu EESK plēnums pēc *auditorat du travail de Bruxelles* (Briseles Darba tiesisko attiecību uzraudzības iestāde, Beļģija) lūguma atcēla prasītāja imunitāti. Pēc tam ar 2020. gada 28. jūlija lēmumu EESK plēnums nolēma, ka šī struktūra iestāsies kā civilprasītājs pret prasītāju uzsāktajā procesā *tribunal correctionnel de Bruxelles* (Briseles Krimināltiesa).
- 10 Ar Eiropas Parlamenta Lēmumu (ES) 2020/2046 (2020. gada 20. oktobris) par Eiropas Savienības 2018. finanšu gada vispārējā budžeta izpildes apstiprināšanu, VI iedaļa – Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komiteja (OV 2020, L 420, 16. lpp.) Eiropas Parlaments beigu beigās atteicās sniegt EESK ģenerālsekretāram apstiprinājumu par EESK 2018. finanšu gada budžeta izpildi. Šajā rezolūcijā Parlaments it īpaši pauda bažas saistībā ar pasākumiem, ko EESK veica pēc *OLAF* ziņojuma.
- 11 2021. gada 25. martā Parlamenta Budžeta kontroles komiteja (turpmāk tekstā – “Komiteja”) saskaņā ar 2019. finanšu gada EESK budžeta izpildes apstiprināšanas procedūru iesniedza ziņojumu, kurā ieteica sniegt EESK ģenerālsekretāram apstiprinājumu.
- 12 2021. gada 28. aprīlī Parlaments pieņēma apstrīdēto lēmumu, ar kuru tas nolēma sniegt EESK ģenerālsekretāram apstiprinājumu par šīs struktūras 2019. finanšu gada budžeta izpildi.
- 13 Nākamajā dienā Parlaments pieņēma apstrīdēto rezolūciju, kas tika izteikta šādi:

“Atteikums sniegt 2018. gada budžeta izpildes apstiprinājumu, interešu konflikts, aizskaroša izturēšanās un trauksmes celšana

[Parlaments]

66. atgādina, ka vairāki Komitejas darbinieki ilgstoši ir cietuši no toreizējā I grupas priekšsēdētāja psiholoģiski aizskarošās izturēšanās; pauž nožēlu, ka Komiteja šo problēmu nerisināja un nenovērsa ātrāk, izmantojot ieviestos pasākumus aizskarošas izturēšanās novēršanai, jo attiecīgais Komitejas loceklis ieņēma augstākā līmeņa vadošu amatu; [...] nosoda to, ka Komitejai bija nepieciešams tik ilgs laiks, lai veiktu pasākumus sava reglamenta un rīcības kodeksa pielāgošanai ar mērķi nākotnē izvairīties no šādas situācijas; [...]

68. norāda, ka Komitejas pieļautās kļūdas šajā lietā ir radījušas ievērojamu publisko līdzekļu zaudējumu saistībā ar juridiskajām izmaksām, slimības atvaļinājumu, cietušo aizsardzību, ražīguma samazināšanos, Biroja un citu struktūru sanāksmēm u.c.; tādēļ uzskata, ka minētais jautājums rada bažas par pārskatatbildību, budžeta kontroli un labu cilvēkresursu pārvaldību Savienības iestādēs, struktūrās, birojos un aģentūrās; [...]

69. atgādina, ka Parlaments atteicās sniegt Komitejas ģenerālsekretāram 2018. finanšu gada budžeta izpildes apstiprinājumu, tostarp tādu iemeslu dēļ kā rūpības pienākuma nepārprotama nepildīšana un administrācijas bezdarbība, kam bija finansiālas sekas; turklāt atgādina Komitejai, ka atteikums sniegt budžeta izpildes apstiprinājumu ir nopietna problēma, kas nekavējoties jārisina; pauž dziļu nožēlu par apņēmīgas rīcības, jo īpaši preventīvu un reparācijas pasākumu, trūkumu no toreizējā cilvēkresursu un finanšu direktora – tagadējā ģenerālsekretāra – puses, kamēr nebija saņemts atteikums sniegt 2018. gada budžeta izpildes apstiprinājumu;

70. atzīmē, ka 2018. gada budžeta izpildes apstiprināšanas procedūru un daļas 2019. gada budžeta izpildes apstiprināšanas procedūru laikā ģenerālsēkretārs nespēja sniegt Parlamenta Budžeta kontroles komitejai pietiekamu, pārredzamu un ticamu informāciju; [..]

75. [..] pauž bažas par to, ka konkrētais Komitejas loceklis, kas tika atzīts par atbildīgu par aizskarošu izturēšanos, pēc *OLAF* ieteikuma sniegšanas turpināja darboties Birojā un ka viņam izdevās aizkavēt jaunā Komitejas locekļiem paredzētā rīcības kodeksa pieņemšanu; [..]

80. [..] tomēr pauž nopietnas bažas par to, ka Padome šo likumpārkāpēju ir iecēlusi Komitejas locekļa amatā uz jaunu pilnvaru laiku un ka cietušajiem un trauksmes cēlējiem draud iespēja saskarties ar šī Komitejas locekļa vai personu, kas viņu atbalsta Komitejā, īstenot atmaksu; uzsver to, ka viņš neatzīst un nenožēlo savus pārkāpumus, kas liecina par pilnīgu savas rīcības izvērtēšanas un cieņas pret cietušajiem trūkumu; [..]

83. atzīmē, ka Komitejas 2020. gada 15. un 16. jūlija plenārsesijā tika apstiprināts Biroja 2020. gada 9. jūnija lēmums par Komitejas kā civilpuses iesaistīšanos tiesvedībā, ko Briseles darba revidents [Briseles darba lietu inspektors] ierosinās Briseles Krimināltiesā; norāda, ka Briseles darba revidents [Briseles darba lietu inspektors] ir informēts par attiecīgā Komitejas locekļa imunitātes atcelšanu, bet līdz šim nav saņemta nekāda papildu informācija par šo tiesvedību; [..].”

Lietas dalībnieku prasījumi

14 Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelt apstrīdēto lēmumu, kā arī apstrīdēto rezolūciju;
- piespriest Parlamentam viņam samaksāt naudas summu 100 000 EUR kā atlīdzību par morālo kaitējumu;
- piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

15 Parlamenta prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atcelšanas prasību noraidīt kā nepieņemamu un – pakārtoti – kā nepamatotu;
- prasību par zaudējumu atlīdzību noraidīt kā nepieņemamu un – pakārtoti – kā nepamatotu;
- piespriest prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

16 Lai gan Parlaments formāli neizvirza iebildi par nepieņemamību atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 130. pantam, tas apgalvo, ka atcelšanas un zaudējumu atlīdzības prasījumi ir nepieņemami.

Par atcelšanas prasījumu pieņemamību

- 17 Parlaments uzskata, pirmkārt, ka apstrīdētie tiesību akti, kuru vienīgais adresāts ir EESK, nerada saistošas tiesiskas sekas, kas grozītu trešo personu tiesisko stāvokli. Otrkārt, tas norāda, ka prasītāju ne tieši, ne individuāli neskarot apstrīdētie akti, jo viņam nav *locus standi* pret tiem.
- 18 Prasītājs apstrīd šo argumentāciju un būtībā uzskata, ka apstrīdētie akti viņam esot nelabvēlīgi, ciktāl tie ir vērsti pret viņu saistībā ar iespējamo psiholoģisko vardarbību. Šajā ziņā viņš norāda – ņemot vērā, ka šie akti tika publicēti, tie tieši ietekmē viņa reputāciju un cieņu, individualizējot viņu kā šo aktu adresātu.
- 19 Vispirms jānorāda, ciktāl apstrīdētajā rezolūcijā ir ietverti apsvērumi, kas ir apstrīdētā lēmuma neatņemama sastāvdaļa, ir jāizvērtē, vai apstrīdēšanas prasījumi, kas ir vērsti pret abiem apstrīdētajiem aktiem, ir pieņemami.
- 20 Šajā ziņā jānorāda, ka prasītājs nelūdz atcelt apstrīdētos aktus tajā daļā, kurā Parlaments sniedzis EESK ģenerālsekretāram apstiprinājumu par šīs struktūras 2019. finanšu gada budžeta izpildi, bet tikai daļā, kurā prasītājs ir norādīts vai katrā ziņā ir identificējams apstrīdētajā rezolūcijā kā persona, kas ir izdarījusi psiholoģisku vardarbību.
- 21 Citiem vārdiem, prasītājs cenšas panākt apstrīdēto aktu atcelšanu, tikai ciktāl pret viņu ir vērsti daži apsvērumi apstrīdētajā rezolūcijā, kas ir apstrīdētā lēmuma neatņemama sastāvdaļa, bet neapstrīd minētā lēmuma rezolutīvo daļu, ar kuru Parlaments piešķir apstiprinājumu EESK.
- 22 Šajā kontekstā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tikai tiesību akta rezolutīvā daļa var radīt tiesiskas sekas un tātad būt nelabvēlīga neatkarīgi no tā, kāds ir šā akta pamatojums. Savukārt vērtējums, kas izklāstīts akta pamatojumā, pats par sevi nevar būt atcelšanas prasības priekšmets, un tam var piemērot Savienības tiesas tiesiskuma kontroli, tikai ciktāl tas kā nelabvēlīga tiesību akta pieņemšanas pamatojums sniedz nepieciešamo atbalstu šā akta rezolutīvajai daļai (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1992. gada 17. septembris, *NBV* un *NVB/Komisija*, T-138/89, EU:T:1992:95, 31. punkts, un 2012. gada 1. februāris, *Région wallonne/Komisija*, T-237/09, EU:T:2012:38, 45. punkts).
- 23 Tomēr šajā gadījumā apsvērumi apstrīdētajā rezolūcijā, kas skar prasītāju, paši par sevi nav nepieciešamais pamats apstrīdētā lēmuma rezolutīvajai daļai. Proti, neatkarīgi no tā, ka apstrīdētajā rezolūcijā prasītāju var identificēt kā personu, kas ir izdarījusi psiholoģisku vardarbību, Parlaments nolēma sniegt EESK ģenerālsekretāram apstiprinājumu par šīs struktūras 2019. finanšu gada budžeta izpildi.
- 24 Tādējādi apstrīdētajā rezolūcijā sniegtā norāde, ka prasītājs ir izdarījis psiholoģisku vardarbību, nevar būt Vispārējā tiesā celtas atcelšanas prasības priekšmets, un katrā ziņā, tā kā to nevar sasaistīt ar apstrīdētā lēmuma rezolutīvo daļu, uz to nevar attiecināt Savienības tiesas tiesiskuma kontroli.
- 25 Prasītāja arguments, ka uz viņu attiecinātā apstrīdētās rezolūcijas daļa nodara viņam kaitējumu, neatpēko šo secinājumu. Proti, prasītājam nav liegta piekļuve tiesai, jo ir iespējama arī prasība par ārpuslīgumisko atbildību, kas paredzēta LESD 268. pantā un 340. panta otrajā daļā, ja Parlaments ir rīkojies tā, ka iestājas Savienības atbildība (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 12. septembris, *Reynolds Tobacco u.c./Komisija*, C-131/03 P, EU:C:2006:541, 82. punkts).

- 26 Šajā jautājumā, ciktāl atcelšanas prasības priekšmets pārklājas ar prasības par zaudējumu atlīdzību priekšmetu, ja tiek noraidīta atcelšanas prasība kā nepieņemama, jo nepastāv akts, ko prasītājs varētu apstrīdēt, tas nedrīkst liegt Vispārējai tiesai iespēju vajadzības gadījumā balstīties uz pamatiem un argumentiem, kas ir izvirzīti šīs prasības pamatojumam, lai novērtētu prasībā par zaudējumu atlīdzību Parlamentam pārvestās rīcības tiesiskumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 9. decembris, Komisija/*Strack*, T-526/08 P, EU:T:2010:506, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 27 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, atcelšanas prasījumi ir jānoraida kā nepieņemami.

Par prasījumu par zaudējumu atlīdzību pieņemamību

- 28 Atzīstot, ka prasība par zaudējumu atlīdzību varētu būt pieņemama, ja prasītājs nebūtu lūdzis atcelt arī apstrīdētos aktus, Parlaments tomēr uzskata, ka prasījumi par zaudējumu atlīdzību šajā lietā būtu jānoraida kā nepieņemami, piemērojot judikatūru, saskaņā ar kuru prasījumi atlīdzināt mantisko vai morālo kaitējumu ir jānoraida, ja tie ir cieši saistīti ar atcelšanas prasījumiem, kuri savukārt ir tikuši noraidīti kā nepieņemami vai nepamatoti.
- 29 Protams, saskaņā ar pastāvīgo judikatūru civildienesta jomā, ja prasība par zaudējumu atlīdzību tiek iesniegta kopā ar atcelšanas prasību, kā tas ir šajā gadījumā, un ja šī atcelšanas prasība tiek noraidīta gan kā nepieņemama, gan kā nepamatota, tas nozīmē, ka jānoraida arī prasība par zaudējumu atlīdzību (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2001. gada 6. marts, *Connolly*/Komisija, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 129. punkts, un 2003. gada 30. septembris, *Martínez Valls* /Parlaments, T-214/02, EU:T:2003:254, 43. punkts).
- 30 Tomēr, it īpaši runājot par atcelšanas prasības nepieņemamības gadījumu, šī judikatūra tika izstrādāta tādās lietās, kurās prasītāji vai nu nebija cēlušies atcelšanas prasību pret tiesību aktiem, kuri bija pamatā viņu apgalvotajiem zaudējumiem, vai arī to bija darījuši novēloti (spriedums, 2018. gada 8. novembris, *Cocchi* un *Falcione*/Komisija, T-724/16 P, nav publicēts, EU:T:2018:759, 82. punkts). Tā kā šīs judikatūras mērķis bija novērst tiesību aizsardzības līdzekļu apiešanu, tādējādi tā ir piemērojama tikai tajos gadījumos, ja apgalvotie zaudējumi ir radušies tikai galīga akta dēļ, ko ieinteresētā persona būtu varējusi apstrīdēt, iesniedzot atcelšanas prasību (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2005. gada 4. maijs, *Holcim (France)*/Komisija, T-86/03, EU:T:2005:157, 50. punkts).
- 31 Šajā gadījumā, lai atspēkotu Parlamenta izvirzīto nepieņemamības pamatu, pietiek vien atzīmēt, ka atcelšanas prasījumi tika noraidīti kā nepieņemami tāpēc, ka nebija apstrīdama tiesību akta, nevis tāpēc, ka prasītājs nav apstrīdējis šo aktu vai ka to ir darījis novēloti.
- 32 Šādos apstākļos prasījumi par zaudējumu atlīdzību ir pieņemami.

Par prasījumu par zaudējumu atlīdzību pamatotību

- 33 Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās LESD 340. panta otrās daļas izpratnē ir atkarīga no tā, vai ir izpildīti trīs kumulatīvi nosacījumi, proti, Savienības iestādei piedēvējamā rīcība ir prettiesiska, zaudējumi ir reāli un pastāv cēloņsakarība starp iestādes rīcību un apgalvotajiem zaudējumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 16. decembris, *Padome u.c./K. Chrysostomides & Co. u.c.*, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P un C-604/18 P, EU:C:2020:1028, 79. punkts).

- 34 Ja kāds no šiem nosacījumiem nav izpildīts, prasība ir jānoraida pilnībā un pārējie Savienības ārpuslīgumiskās atbildības nosacījumi nav jāizvērtē (skat. spriedumu, 2021. gada 25. februāris, *Dalli/Komisija*, C-615/19 P, EU:C:2021:133, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 35 Šajā lietā, lai konstatētu, ka Parlaments ir rīkojies prettiesiski, prasītājs izvirza četrus iebildumus par tādu tiesību normu pārkāpumu, ar kurām tiek piešķirtas tiesības privātpersonām, proti, pirmkārt, tiesības uz personas datu aizsardzību, otrkārt, nevainīguma prezumpcijas princips, treškārt, *OLAF* izmeklēšanu konfidencialitātes princips un, ceturtkārt, labas pārvaldības un samērīguma princips.

Par pirmo iebildumu, kas attiecas uz tiesību uz personas datu aizsardzību pārkāpumu

- 36 Prasītājs apgalvo, ka ar viņu saistītu personas datu publicēšana apstrīdētajā rezolūcijā esot nelikumīga to apstrāde Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2018/1725 (2018. gada 23. oktobris) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Savienības iestādēs, struktūrās, birojos un aģentūrās un par šādu datu brīvu apriti un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 45/2001 un Lēmumu Nr. 1247/2002/EK (OV 2018, L 295, 39. lpp.) 5. panta izpratnē.
- 37 It īpaši viņš norāda, ka personas datu apstrāde neesot bijusi vajadzīga, lai izpildītu uzdevumu, ko veic sabiedrības interesēs, kā norādīts minētās regulas 5. panta 1. punkta a) apakšpunktā, jo *OLAF* savā ziņojumā ir secinājis, ka prasītāja rīcība nekādā veidā nav finansiāli ietekmējusi Savienības budžetu. Tāpēc nav bijis nepieciešams publicēt informāciju saistībā ar viņu, lai pieņemtu lēmumu par EESK budžeta izpildes apstiprināšanu.
- 38 Parlaments apstrīd šo argumentāciju.
- 39 Saskaņā ar Regulas 2018/1725 5. panta 1. punkta a) apakšpunktu personas datu apstrāde ir likumīga tikai tad, ja apstrāde ir vajadzīga, lai izpildītu uzdevumu, ko veic sabiedrības interesēs vai īstenojot Savienības iestādei vai struktūrai likumīgi piešķirtās oficiālās pilnvaras.
- 40 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar LES 14. pantu Eiropas Parlaments kopīgi ar Padomi veic likumdošanas un budžeta pieņemšanas funkcijas, kā arī politiskās kontroles un padomdevēja funkcijas saskaņā ar nosacījumiem, kas paredzēti Līgumos. Saistībā ar LESD 319. pantā paredzēto valsts līdzekļu izmantošanas kontroli demokrātiskā veidā Parlamentam ir dota liela rīcības brīvība sniegt apsvērumus par to, kā Savienības iestādes un struktūras ir izpildījušas tām noteikto budžeta iedaļu.
- 41 Turklāt iestādēm ir zināma rīcības brīvība noteikt, kādā apmērā var būt nepieciešams apstrādāt fiziskas personas datus, lai izpildītu valsts iestādēm uzticēto uzdevumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 20. jūlijs, *Oikonomopoulos/Komisija*, T-483/13, EU:T:2016:421, 57. punkts (nav publicēts) un tajā minētā judikatūra).
- 42 Tādējādi prasītāja argumentācija nozīmē, ka ir jāpārbauda, vai Parlaments nav pārsniedzis savas rīcības robežas, uzskatot, ka prasītāja personas datu apstrāde ir bijusi nepieciešama, lai izpildītu tam uzticēto uzdevumu sabiedrības interesēs, proti, kontrolēt EESK budžeta izpildi 2019. finanšu gadā.

- 43 Šajā lietā jāatgādina, pirmkārt, ka Parlaments, īstenojot 2018. finanšu gada budžeta izpildes kontroli, atteicās sniegt apstiprinājumu EESK, it īpaši tāpēc, ka uzskatīja, ka pasākumi, ko šī struktūra veikusi, lai izpildītu *OLAF* ziņojumu un novērstu līdzīgas situācijas atkārtošanos nākotnē, būtībā nav bijuši pietiekami.
- 44 Tomēr saskaņā ar 262. panta 2. punktu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES, Euratom) 2018/1046 (2018. gada 18. jūlijs) par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, ar kuru groza Regulas (ES) Nr. 1296/2013, (ES) Nr. 1301/2013, (ES) Nr. 1303/2013, (ES) Nr. 1304/2013, (ES) Nr. 1309/2013, (ES) Nr. 1316/2013, (ES) Nr. 223/2014, (ES) Nr. 283/2014 un Lēmumu Nr. 541/2014/ES un atceļ Regulu (ES, Euratom) Nr. 966/2012 (OV 2018, L 193. 1. lpp.), Parlamentam ir jānodrošina, ka apstiprinājuma adresāts izpilda pasākumus, kas jāveic, lai īstenotu lēmumā par apstiprinājumu sniegtos apsvērumus.
- 45 Šajā lietā, tā kā Parlaments bija izvērtējis, ka EESK veiktie pasākumi, izpildot rezolūcijā sniegtos apsvērumus par 2018. finanšu gadu, būtībā nav bijuši pietiekami, prasītāja personas datu apstrāde, šķiet, ir bijusi nepieciešama, lai izpildītu uzdevumu – kontrolēt 2019. finanšu gada EESK budžeta izpildi.
- 46 Otrkārt, tā kā Parlamenta konstatētie darbības traucējumi ir izraisījuši finansiālas sekas, to smagums arī ir ļāvis noteikt vajadzību veikt šo datu apstrādi.
- 47 Proti, ņemot vērā, ka smagie EESK darbības traucējumi ir radušies prasītāja izdarītās psiholoģiskās vardarbības dēļ, kas radīja izdevumus, no kuriem būtu bijis iespējams izvairīties un kuri tiek pārnesti šai struktūrai apstrīdētās rezolūcijas 68. punktā, kas minēts šā sprieduma 13. punktā, Parlamentam bija jāveic šis konstatējums.
- 48 Tādējādi, ņemot vērā šādas rīcības atkārtošāns risku un to, kā tā varētu ietekmēt cilvēkresursu labu pārvaldību, prasītāja personas datu apstrāde, šķiet, ir bijusi nepieciešama apstrīdētās rezolūcijas A punktā minētā apsvēruma mērķa sasniegšanai, proti, būtībā stiprināt Savienības iestāžu demokrātisko leģitimitāti un konkrēti – veicināt cilvēkresursu labu pārvaldību.
- 49 Treškārt, pieņemot, kā prasītājs uzskata, ka publicētā apstrīdētā rezolūcija satur personas datus, kuru apstrāde ir notikusi pretrunā Regulas 2018/1725 5. pantam, jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas 2018/1046 37. panta 1. punktu “budžet[a] [...] pārskatus sniedz saskaņā ar pārredzamības [pārskatāmības] principu”.
- 50 Šajā ziņā ir ticis nospriests, ka LESD 15. pantā paredzētais pārskatāmības princips ļauj nodrošināt pilsoņiem vēl lielāku iesaistīšanos lēmumu pieņemšanā, kā arī nodrošina lielāku pārvaldes sistēmas leģitimitāti, efektivitāti un atbildību demokrātiskā iekārtā (spriedums, 2010. gada 9. novembris, *Volker und Markus Schecke un Eifert*, C-92/09 un C-93/09, EU:C:2010:662, 68. punkts). Ar šo tiesību normu tiek pausts, ka demokrātiskā sabiedrībā nodokļu maksātājiem un sabiedrībai vispār ir tiesības būt informētiem par sabiedrības līdzekļu izmantošanu tieši personāla izmaksu jomā. Šādu informāciju saturoša ziņojuma izplatīšana var veicināt sabiedrības diskusiju par vispārējas nozīmes jautājumiem; tātad tā kalpo sabiedrības interesēm (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2003. gada 20. maijs, *Österreichischer Rundfunk* u.c., C-465/00, C-138/01 un C-139/01, EU:C:2003:294, 85. punkts).

- 51 Tādējādi apstrīdēto aktu publicēšanai [budžeta] apstiprināšanas procedūrā ir mērķis pastiprināt sabiedrības kontroli attiecībā uz budžeta izpildi un veicināt valsts līdzekļu pienācīgu izmantošanu (pēc analogijas skat. spriedumu, 2010. gada 9. novembris, *Volker und Markus Schecke un Eifert*, C-92/09 un C-93/09, EU:C:2010:662 69. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 52 No tā izriet, ka apstrīdētā rezolūcija bija jāpublicē, lai Parlaments izpildītu tam uzticēto uzdevumu sabiedrības interesēs.
- 53 No visa iepriekš izklāstītā izriet, ka Parlaments nav pārsniedzis rīcības brīvības robežas, uzskatot, ka bija nepieciešams apstrādāt prasītāja personas datus, lai izpildītu tam uzticēto EESK budžeta izpildes kontroles uzdevumu. Tādējādi prasītāja personas datu apstrāde ir likumīga Regulas 2018/1725 5. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē.
- 54 Prasītāja arguments par to, ka *OLAF* ziņojumā bija norādījis, ka pret viņu izvirzītie fakti nav radījuši nekādas finansiālas sekas, neatspēko šo secinājumu.
- 55 Proti, apstrīdētā rezolūcija tika pieņemta saistībā ar EESK budžeta izpildes kontroli, nevis ar mērķi kontrolēt prasītāja rīcību vai izdarīt spriedumu par to.
- 56 Ar apstrīdēto rezolūciju ir paredzēts tikai sniegt vērtējumu par veidu, kā EESK ir izpildījusi savu budžetu, kā arī apsvērumus par izdevumu izpildi nākotnē. Šajā ziņā Parlaments apstrīdētās rezolūcijas 68. punktā skaidri norāda, kādas finansiālas sekas tāda psiholoģiski vardarbīga rīcība kā šajā lietā var radīt attiecībā uz Savienības iestāžu un struktūru pienācīgu darbību. Ņemot vērā smagos administratīvās darbības traucējumus, ko Parlaments bija konstatējis, tas, ka *OLAF* uzskatījis, ka prasītāja rīcība attiecībā pret dažiem personāla locekļiem nav radījusi finansiālu ietekmi, neliedz Parlamentam to piefiksēt.
- 57 No iepriekš izklāstītā izriet, ka pirmais iebildums neļauj konstatēt, ka Parlaments būtu rīkojies prettiesiski.

Par otro iebildumu attiecībā uz nevainīguma prezumpcijas principa pārkāpumu

- 58 Prasītājs apgalvo, ka Parlaments neesot ievērojis nevainīguma prezumpcijas principu, apstrīdētajā rezolūcijā norādot viņu kā personu, kas rīkojusies psiholoģiski vardarbīgi, lai arī viņš nav par to notiesāts nevienā tiesā. Reaģējot uz Vispārējās tiesas pieņemto procesa organizatorisko pasākumu, prasītājs šajā ziņā norāda, ka, lai gan apstrīdētā rezolūcija ir pieņemta, tiesvedības process ir tikai “izmeklētājtiesneša vadītas pirmstiesas izmeklēšanas” stadijā un ka Briseles darba lietu inspektors varētu turklāt konkrēti lemt par lietas izbeigšanu bez izskatīšanas.
- 59 Šajā sakarā Parlamenta paziņojumos tika pausta nostāja par prasītāja vainu vai katrā ziņā sabiedrība tika mudināta uzskatīt viņu par vainīgu vēl pirms kompetentās tiesas sprieduma pasludināšanas.
- 60 Parlaments apstrīd šo argumentāciju.
- 61 Vispirms jāatgādina, ka nevainīguma prezumpcijas princips, kas noteikts 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – “ECPAK”) 6. panta 2. punktā un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 48. panta 1. punktā, prasa, ka ikviens, kas tiek apsūdzēts noziedzīgā nodarījumā, tiek

uzskatīts par nevainīgu, kamēr viņa vaina nav pierādīta saskaņā ar likumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 6. jūnijs, *Dalli/Komisija*, T-399/17, nav publicēts, EU:T:2019:384, 168. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 62 Pirmkārt, šis princips sniedz ne tikai procesuālās garantijas krimināllietā, bet ir piemērojams plašāk un prasa, ka valsts iestāde nedrīkst pasludināt personu par vainīgu pārkāpumā, kamēr tiesa nav konstatējusi tās vainu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 6. jūnijs, *Dalli/Komisija*, T-399/17, nav publicēts, EU:T:2019:384, 173. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi nevainīguma prezumpciju var apdraudēt ne tikai tiesnesis un tiesa, bet arī citas valsts iestādes (skat. spriedumu, 2012. gada 12. jūlijs, *Komisija/Nanopoulos*, T-308/10 P, EU:T:2012:370, 92. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 63 Otrkārt, ECPAK 6. panta 2. punkts un Hartas 48. panta 1. punkts neliedz iestādēm, ņemot vērā attiecīgi ECPAK 10. pantu un Hartas 11. pantu, kas nodrošina vārda brīvību, informēt sabiedrību par notiekošo kriminālizmeklēšanu, bet tas prasa, lai iestādes to dara ar diskrētumu un atturību, ko prasa nevainīguma prezumpcijas ievērošana (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 8. jūlijs, *Franchet un Byk/Komisija*, T-48/05, EU:T:2008:257, 212. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 64 Turklāt ir jau nospriests – kamēr personu, kas apsūdzēta pārkāpuma izdarīšanā, tiesa nav galīgi notiesājusi, Parlamentārajai asamblejai ir jāievēro nevainīguma prezumpcijas princips un tātad rezolūcijā ir jāizsakās diskrēti un atturīgi attiecībā uz faktiem, par kuriem šai personai ir ierosināts kriminālprocess (šajā nozīmē skat. ECT spriedumu, 2016. gada 18. februāris, *Rywin* pret Poliju, CE:ECHR:2016:0218JUD000609106, 207. un 208. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 65 Šajā lietā nav strīda par to, ka 2021. gada 29. aprīlī, apstrīdētās rezolūcijas pieņemšanas datumā, neviena tiesa nebija konstatējusi prasītāja vainu par viņam inkriminētajiem pārkāpumiem. Turklāt šajā datumā vēl norisinājās kriminālprocess, ko Beļģijas iestādes bija sākušas 2020. gadā. Prasītājs turklāt norādīja, un Parlaments to neapstrīd, ka šis kriminālprocess vēl nav noslēdzies un ka lieta vēl nav nodota tiesai strīdīgo faktu izskatīšanai pēc būtības.
- 66 Ņemot to vērā, ir jānoraida prasītāja arguments, ka saskaņā ar nevainīguma prezumpcijas principu Parlamentam ir liegts minēt *OLAF* ziņojumu, kurā ir norādīts, ka prasītājs ir rīkojies psiholoģiski vardarbīgi, kamēr nav zināms kriminālprocesa iznākums.
- 67 Proti, attiecībā uz paziņojumiem, ko sniegusi kāda valsts iestāde pēc *OLAF* izmeklēšanas noslēgšanas, jau tika nospriests, ka nevainīguma prezumpcijas principa ievērošanai nav pretrunā tas, ka, lai informētu sabiedrību iespējami precīzāk par pasākumiem, kas īstenoti saistībā ar iespējamu nepareizu darbību vai krāpšanu, Savienības iestāde līdzsvarotā un izsvērtā veidā, kā arī pamatojoties uz faktiem, sniedz galvenos *OLAF* ziņojuma secinājumus saistībā ar kādas iestādes locekli (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 6. jūnijs, *Dalli/Komisija*, T-399/17, nav publicēts, EU:T:2019:384, 175.–178. punkts).
- 68 Tādējādi tikai tas vien, ka apstrīdētās rezolūcijas 66.–70., 72., 75., 78., 79. un 82. punktā, kurus prasītājs ir uzskaitījis tiesas sēdē, Parlaments ir atļāvis norādīt, ka prasītājs ir rīkojies psiholoģiski vardarbīgi – un tas atbilst *OLAF* ziņojuma galvenajam secinājumam –, nav nevainīguma prezumpcijas principa neievērošana.
- 69 Precīzāk, lai novērtētu šā principa pārkāpuma esamību, nozīme ir tam, kādi formulējumi ir izmantoti apstrīdētajā rezolūcijā.

- 70 Šajā ziņā jākonstatē, ka prasības pieteikuma ievaddaļā prasītājs ir tikai citējis apstrīdēto rezolūciju, nesniedzot komentārus, un nav norādījis nevienu minētās rezolūcijas punktu, kurā izvēlētais izmantotais formulējums prasītāja ieskatā aizskartu nevainīguma prezumpcijas principu. Turklāt replikas stadijā viņš ir tikai nosūtījis dažus izvilkumus no dokumentiem, kas sagatavoti saskaņā ar 2018. finanšu gada budžeta izpildes apstiprināšanas procedūru, proti, par iepriekšējā finanšu gada budžetu pirms strīdīgā finanšu gada budžeta izpildes, un kas nevarētu būt pārbaudes priekšmets Vispārējā tiesā šajā tiesvedībā.
- 71 Atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu tiesas sēdē, prasītājs tikai īpašā veidā kritizēja apstrīdētās rezolūcijas 75. punktu, kas minēts šā sprieduma 13. punktā, pamatojot, ka tajā ir norādīts, ka viņš ir “atzīts” par atbildīgu par vardarbīgu izturēšanos, lai gan šajā saistībā nav pasludināts neviens spriedums.
- 72 Šajā ziņā, tā kā prasītājs nav notiesāts, formulējuma “atzīts” izmantošana, protams, ir neprecīza. Parlaments turklāt tiesas sēdē atzina, ka šāds formulējums “nav bijis īpaši veiksmīgs”.
- 73 Tomēr, lai novērtētu, vai pastāv nevainīguma prezumpcijas principa pārkāpums, judikatūrā ir uzsvērts, ka ir svarīgi ņemt vērā attiecīgo paziņojumu patieso nozīmi, nevis to gramatisko formu, kā arī konkrētos apstākļus, kādos apstrīdētais paziņojums tika formulēts (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 8. jūlijs, *Franchet* un *Byk*/Komisija, T-48/05, EU:T:2008:257, 211. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 74 Šajā gadījumā šīs lietas konkrētie apstākļi ļauj saprast, ka formulējuma “jugé” izmantošana apstrīdētās rezolūcijas franču valodas versijā ir domāta, lai atainotu *OLAF* konstatējumu, ka prasītājs attiecībā uz diviem personāla locekļiem ir rīkojies psiholoģiski vardarbīgi. Tomēr no iepriekš minētā izriet, ka šāds apgalvojums, kas tikai atkārtoto *OLAF* secinājumus, neapdraud prasītāja nevainīguma prezumpciju.
- 75 Šo secinājumu apstiprina apstrīdētās rezolūcijas 75. punkta dažādās valodu versijas, un nevienā no tām nav atsauces uz spriedumu šā termina juridiskajā nozīmē, proti, angļu valodā (“was found responsible”), vācu valodā (“verantwortlich gemacht wurde”), spāņu valodā (“fue declarado responsable”) vai arī holandiešu valodā (“verantwoordelijk werd bevonden”). Šo paziņojumu patiesā nozīme ir pienācīgi uzsvērt prasītāja atbildību jautājumā par psiholoģiski vardarbīgas rīcības faktiem, kas norādīti *OLAF* ziņojumā, šajos paziņojumos nekādā veidā neskarot viņa iespējamo vainu krimināllietā, kas tiek izmeklēta Beļģijas tiesā.
- 76 Turklāt jānorāda, ka apstrīdētās rezolūcijas 83. punktā Parlaments arī atgādināja, ka līdz rezolūcijas pieņemšanas datumam nebija saņemta nekāda papildu informācija par šo kriminālprocesu. Šāda pieminēšana novērš jebkādas bažas par to, vai attiecībā uz prasītāju ir vai nav pasludināts “spriedums”.
- 77 Tādējādi apstrīdētās rezolūcijas franču valodas versijā 75. punktā izmantotais formulējums “jugé”, lai arī ir neatbilstošs un nelietderīgs, neskar prasītāja nevainīguma prezumpciju.
- 78 Tā kā prasītājs ir kritizējis konkrēti apstrīdētās rezolūcijas 75. punktu, Vispārējai tiesai nav jāizvērtē un jāpārbauda, vai citi šīs rezolūcijas punkti varētu skart nevainīguma prezumpciju.
- 79 No iepriekš izklāstītā izriet, ka otrais iebildums neļauj konstatēt, ka Parlaments būtu rīkojies prettiesiski.

Par trešo iebildumu, kas attiecas uz OLAF izmeklēšanas konfidencialitātes pārkāpumu

- 80 Pirmkārt, prasītājs būtībā pārmet, ka *OLAF* esot atklājis sava izmeklēšanas ziņojuma konfidencialo saturu Parlamentam kādā Komitejas sanāsmē, kas notika 2020. gada 3. februārī, pēc kuras Komiteja iesniegusi ziņojuma projektu par apstiprinājuma sniegšanu EESK, norādot konkrēti prasītāja uzvārdu. Apstrīdētā rezolūcija, kas ir pamatota ar šo Komitejas ziņojumu, tādējādi esot pieņemta, pārkāpjot Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES, Euratom) Nr. 883/2013 (2013. gada 11. septembris) par izmeklēšanu, ko veic *OLAF*, un ar ko atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1073/1999 un Padomes Regulu (Euratom) Nr. 1074/1999 (OV 2013, L 248, 1. lpp.).
- 81 Otrkārt, prasītājs norāda, ka atbilstīgi no Regulas Nr. 883/2013 10. panta un 12. panta 2. punkta izrietošajam konfidencialitātes principam Parlamentam ir aizliegts atklāt disciplinārlietā vai tiesvedības procesā izmantotā ziņojuma saturu.
- 82 Parlaments apstrīd šo argumentāciju.
- 83 Pirmkārt, ciktāl prasītājs pārmet *OLAF*, ka tas nav izpildījis konfidencialitātes pienākumu Komitejas 2020. gada 3. februāra sanāsmē, pietiek vien norādīt, ka šī argumentācija nav pieņemama, jo tās mērķis ir konstatēt šim birojam piedēvētas rīcības prettiesiskumu, nevis atbildētāja rīcības prettiesiskumu. Taču Komisija, kuram ir piesaistīts *OLAF*, nav šīs tiesvedības dalībniece.
- 84 Otrkārt, tā kā prasītājs kritizē Parlamenta rīcību, jāatgādina, ka konfidencialitātes pienākums izriet no nevainīguma prezumpcijas principa (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 8. jūlijs, *Franchet* un *Byk*/Komisija, T-48/05, EU:T:2008:257, 213. punkts).
- 85 Tomēr no iepriekš minētā izriet, ka šis princips neliedz Parlamentam saistībā ar tam uzticēto valsts līdzekļu izlietojuma kontroles uzdevumu atsaukties uz *OLAF* ziņojuma galvenajiem secinājumiem. Šādos apstākļos Parlamentam nevar pārmet, ka tas nav ievērojis *OLAF* ziņojumam piemītošo konfidencialitāti, par kuru tas zinājis, piemērojot Regulas Nr. 883/2013 17. panta 4. punktu, apstrīdētajā rezolūcijā atsaucoties uz ziņojuma galvenajiem secinājumiem.
- 86 No iepriekš izklāstītā izriet, ka trešais iebildums neļauj konstatēt, ka Parlaments būtu rīkojies prettiesiski.

Par ceturto iebildumu, kas attiecas uz labas pārvaldības principa un samērīguma principa pārkāpumu

- 87 Prasītājs pārmet Parlamentam, ka tas neesot izpildījis savu objektivitātes pienākumu un neesot ievērojis samērīguma principu, norādot EESK adresētajā dokumentā par budžeta pārvaldību fizisku personu.
- 88 Parlaments apstrīd šo argumentāciju.
- 89 Attiecībā uz tiesībām uz labu pārvaldību, kas noteiktas Hartas 41. pantā, jāatgādina, ka pašas par sevi tās nepiešķir tiesības indivīdiem, ja vien tās nav tādu īpašu tiesību izpausme kā tiesības, lai to lietas izskata objektīvi, taisnīgi un saprātīgā termiņā (spriedums, 2006. gada 4. oktobris, *Tillack* /Komisija, T-193/04, EU:T:2006:292, 127. punkts). Saistībā ar prasītāja apgalvojumu, ka

Parlaments neesot izpildījis objektivitātes prasību – šī prasība ietver, pirmkārt, subjektīvo objektivitāti tādā nozīmē, ka nevienam ieinteresētās struktūras darbiniekam, kas atbildīgs par lietu, nedrīkst pastāvēt personīgs pieņēmums vai aizspriedumi, un, otrkārt, objektīvo objektivitāti, atbilstoši kurai attiecīgajai iestādei ir jāsniedz pietiekamas garantijas, lai varētu izslēgt jebkādas leģitīmas šaubas par tās neitralitāti (skat. spriedumu, 2013. gada 11. jūlijs, *Ziegler* /Komisija, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 155. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 90 Šajā lietā, lai konstatētu, ka Parlaments ir pārkāpis savu subjektīvās objektivitātes pienākumu, prasītājs ir tikai apgalvojis, ka apstrīdētajā rezolūcijā ir ietverta “informācija par [viņa] vainu, pamatojoties uz *OLAF* konfidencialajā ziņojumā sniegtajiem apgalvojumiem par viņa rīcību”.
- 91 Tomēr tas, ka apstrīdētajā rezolūcijā var identificēt prasītāju kā personu, kas rīkojusies psiholoģiski vardarbīgi, kas ir viens no *OLAF* ziņojuma secinājumiem, nekādā veidā neļauj konstatēt, ka Parlamenta loceklim būtu bijis personīgs pieņēmums vai aizspriedumi šajā ziņā.
- 92 Turklāt attiecībā uz objektīvās objektivitātes pienākumu prasītājs tikai apgalvo, ka viņa rīcībai *OLAF* ieskatā nav bijis nekādu finansiālu sekas.
- 93 Tomēr šāds arguments nedod iemeslu šaubīties par Parlamenta objektīvo objektivitāti.
- 94 Attiecībā uz samērīguma principa iespējamo pārkāpumu prasītājs, tiesas sēdē atbildot uz Vispārējās tiesas uzdoto jautājumu, norādīja, ka šajā ziņā izstrādātā argumentācija nav neatkarīga no pirmajā iebildumā sniegtās argumentācijas.
- 95 Šajos apstākļos ir jāsecina, ka ceturtais iebildums neļauj konstatēt, ka Parlaments būtu rīkojies prettiesiski.
- 96 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, prasījums par zaudējumu atlīdzību ir jānoraida pilnībā un nav jāpārbauda, vai ir izpildīti pārējie divi Savienības atbildības iestāšanās nosacījumi. Nav vairs nepieciešamības lemt arī par Parlamenta lūgumu no lietas materiāliem izņemt apgalvoto Komitejas 2020. gada 3. februāra sanāksmes protokolu, jo, tā kā uz to tika sniegta atsauce, lai pierādītu *OLAF* prettiesisko rīcību, tas nekādā veidā neattiecas uz šo tiesvedību.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 97 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs, viņam jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Parlamenta prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta paplašinātā sastāvā)

nospiež:

1) Prasību noraidīt.

2) KN atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

van der Woude

Svenningsen

Mac Eochaidh

Pynnä

Laitenberger

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2022. gada 30. novembrī.

[Paraksti]